

↳ *Drenyovszki Andrea*

Váltóláz

Csináljunk valamit Budapesttel.
Hisz már számunkra sem az, ami volt.
Fessük át a szoba falait,
hogy megváltozzon a fény színe.
Építsünk a fák köré falat
egy rejtett téglával, hogy locsolni lehessen.
Engedjük szabadon a kanárit,
de szórjunk magot az erkélyre,
hogy az ablakból ehessen.
Járjuk be visszafelé is útjaink,
és ha a végükre érünk, kezdjük el újra.
Öntsük le borral fehér ingeink,
égessük ki cigarettával a terítőt,
remélve, hogy jelentést cserélnek.
Ha volna tévénk, most kidobhatnánk,
vehetnénk a helyére egy képet.
Azt nézhetnénk naphosszat kávéink mellett.
Ettől talán más lenne nekünk a város.

Mindegy.

Csak kezdjük el ezt.
Csak ne hazudj már arról a szebb holnapról,
amiről már régen tudom, hogy nem létezik.

Aludni kéne

Aludni kéne, mindegy, hol.
Bárpultnál vagy egy kocsi
hátsó ülésén. A földön,
egy padon.
Bárhol, csak nem ágyban,
nem melletted,
a tudattal, hogy ha alszom,
nem vagyok érdekes.

Aludni kéne, de álmodni nem.
Vagy mégis, de másnap
nem emlékezni semmire.
Egy szökőkúton mennénk át
álmomban.
Mint részegen, amit megteszel,
csak úgy.

De én száraz maradok.

Te reggel elmesélnéd,
hogy egy szökőkútról
álmodtam,
vizes lennél, mert
tényleg átmentél rajta
hajnalban.

Aludni kéne a villamoson.
Nem törődve
kivillanó dekoltázzsal,
vagy kioldódott
cipőfűzővel.
Nem törődve azzal,
hogy megnéznék.

Azzal, hogy ébredéskor felbuksz.
Akkor majd sajnálnak vagy
kinevetnek.
De nem érezni semmit.
Csak megosztó lenni.
Tudva jól, hogy a többség
nevet.
De meglátni párok szemében
a sajnálatot.

Aludni kéne, mélyen.
Átaludni a nappalokat
és az éjszakákat.
Álmomban mindent feledni.
Álmomban sokat nevetni,
hogy ébredéskor fájjon a hasam,
de nem emlékezni semmire,
csak a nevetésre.